

www.youtube.com/@NimbushetWolkje

www.nimbushetwolkje.nl

Voorwoord

Er zijn boeken die iets willen uitleggen, die je meenemen langs gedachten, modellen, stappen en verklaringen boeken die spreken in doelen en inzichten, die je iets willen leren of overtuigen van een richting. Maar dit boek hoort daar niet bij. Dit boek is eerder een ademhaling, een zachte ruimte tussen twee gedachten in, een uitnodiging om even niet te hoeven begrijpen, maar gewoon te mogen voelen traag, stil, en zonder haast.

De verhalen die je hier vindt, hebben geen luid begin, geen dwingend einde, en willen niets anders dan er even zijn. Ze dringen zich niet op, ze wachten. Op jou. Op het moment dat jij toe bent aan zachtheid, aan vertraging, aan even niet meer moeten. En misschien, als je diep genoeg ademhaalt en iets in jezelf tot rust laat komen, merk je dat er iets met je meedrijft iets lichts, iets dat geen richting lijkt te hebben en toch betekenisvol is.

Nimbus is dat iets. Geen held, geen gids, geen stem met antwoorden maar een wolkje. Een wolkje dat boven de wereld zweeft zonder te sturen, zonder te willen veranderen, maar met een stille aanwezigheid die iets opent in wie durft stil te vallen. Hij is ontstaan boven een klein dorp aan de rand van een bos, op een ochtend die rook naar gras en aarde, terwijl de merels hun lied al zongen vóór de zon de ramen bereikte. Maar hij is nergens aangebonden. Niet aan plaats, niet aan tijd. Hij

leeft in het grensgebied tussen denken en voelen, tussen wakker zijn en slapen, tussen weten en vergeten.

De verhalen in dit boek gaan niet over presteren of verbeteren. Ze gaan over zijn. Over durven vertragen in een wereld die versneld is. Over luisteren naar dat wat je bijna niet meer hoort, omdat het overstemd wordt door alles wat 'moet'. Misschien herken je jezelf erin. Of misschien juist niet, en dat is ook goed. Want dit boek wil niet iets van je. Het wil je alleen even vergezellen.

Het wil bestaan als een kamer zonder klok, als een adem tussen twee zinnen, als een bankje aan de rand van de dag waarop je even mag zitten zonder verklaring, zonder plan. En als je op dat bankje zit, met dit boek in je handen, en je kijkt op, dan zou het kunnen dat je hem ziet een wolkje dat niets zegt, niets vraagt, maar er gewoon is. Zoals jij er bent.

Precies goed. Precies genoeg.

Welkom in het boek van Nimbus het Wolkje.
Een boek dat niet uitlegt, maar samenvalt met het moment dat je toelaat om even niets te hoeven.

Hoofdstukken van Nimbus het Wolkje – Deel 1

1. Het Begin van Alles
2. Puzzelstukken
3. Soms zijn er van die dagen
4. De jonge bij
5. Verandering van de wolken
6. Go With the Flow
7. Mind-set
8. Balans
9. Regenboom
10. De Eerste Kleine Verandering
11. Dromen, Durven, Doen
12. De vlinder op het boek
13. Het gevonden boek
14. Wolkenfamilie
15. De Rups
16. Het Kanaal van Verbeelding
17. De pad
18. Het komt met golven
19. De Stoel in de Zon
20. De Kracht van Eenvoud
21. De Adem van de Wind
22. In Kleine Halen
23. De wei ontwaakt
24. Wat je niet ziet
25. De Ontmoeting
26. In het spoor van een ander
27. Laat mij maar gewoon grazen
28. Wat zich niet laat zien
29. Al Twijfel

30. Vijf jaar verder
31. Altijd aan
32. Focus op wat belangrijk is
33. Terug in balans
34. Cumulonimbus
35. Wanneer de lucht spreekt
36. Wie ben ik
37. De Afdaling
38. Merel Ochtend
39. De Herinnering van de Dauw
40. Geniet van het leven
41. De traan die niet komt
42. Mevrouw Slak
43. Als de stilte te groot wordt
44. Een lege stoel aan tafel
45. In de spiegel van het water
46. De Vijver en de Wind
47. Het geluid dat hij niet kende
48. Tussen de tijd
49. De Dans van de Zwaluwen
50. De Vlucht naar Beneden
51. De Boodschap in de Lucht
52. Zij en de Vlam
53. De Gele Eitjes
54. De Honger van de Larve
55. Het Stiltehuisje & De Rode Wacht
56. Verhaal Authentiek Koers
57. Een vrije dag
58. De klaproos
59. Waar de wind ons samenbrengt

60. Tussen de prikkels en de Wadden
61. De Rand van het Water
62. Waar de Tijd Gaat Zitten
63. De Geprogrammeerde Trek
64. Zoals Sommige Ochtenden Zijn
65. Geen Afscheid

Hoofdstuk 1 – Het Begin van Alles

Het was een middag zoals er duizenden zijn geweest, een middag die niet opviel in de stroom van dagen, niet schreeuwde om aandacht, maar juist zachtjes aan de wereld voorbij leek te glijden. In het park, waar de bomen hun schaduwen over het grindpad legden en de lucht licht trillend hing van de warmte, zat een jonge man op een bankje. Zijn schouders licht gebogen, zijn blik vermoeid, vingers rustend om een telefoon die al de hele dag kleine stukjes aandacht van hem had gevraagd. Maar dit moment voelde anders. Stil. Alsof de lucht iets inhield. Alsof de tijd even naar binnen ademhaalde.

Op zijn scherm stond een video klaar. De thumbnail toonde een pluizige, zachtgele wolk met een vriendelijk gezichtje, ronde oogjes, blosjes, een kleine glimlach. Er stond bij: “Hallo, ik ben Nimbus.” De jongen aarzelde even, streek met zijn duim over het scherm, en tikte toen op play.

En het begon.

De video opende met een zachte blauwe achtergrond, geen muziek, alleen een kinderlijke stem, warm en helder: “Hallo, ik ben Nimbus.” En terwijl de stem verder sprak, terwijl de beelden langzaam over het scherm bewogen, veranderde er iets — niet in de telefoon, maar daarbuiten. In het hoofd van de jongen.

In de lucht boven hem. In het ritme van de dag. Alsof de werkelijkheid zich langzaam overgaf aan een andere toon. Want ergens, niet ver hier vandaan, boven een dorp, begon iets vorm te krijgen dat er daarvoor nog niet was. Geen storm, geen regen, geen bliksemschicht — maar een wolk. Een wolkje, eigenlijk. Nog zonder naam, zonder bestemming, zonder weet van zichzelf. Het begon als een verdichting van lucht, een trilling tussen ochtend en herinnering, een samenzijn van dingen die altijd al bestonden maar tot nu toe onzichtbaar waren gebleven.

Boven de daken hing de stilte als een ademhaling. De tuinen lagen erbij alsof ze sliepen. Geen vogel zong, geen blad bewoog. En in die stilte, in die onuitgesproken ruimte tussen slapen en ontwaken, werd Nimbus geboren. Niet met een schreeuw, maar met een zucht. Niet met een plotse flits, maar met een langzame beweging, zoals het eerste licht over een kamer schuift nog voordat de zon zich laat zien.

Hij dreef.

Langzaam. Traag. Als iemand die zich uitrekt na een diepe slaap en nog niet weet waar hij is.

Onder hem kabbelde het beekje. Het water spiegelde de lucht die zich nog niet durfde uitspreken. Een man opende zijn achterdeur, gaapte zonder geluid en zette zijn mok koffie op de stenen. Hij merkte Nimbus niet op. Mensen kijken zelden omhoog als het niet regent.

Maar Nimbus keek wél.

Niet oordelend, niet vragend, maar als een kind dat iets voor het eerst ziet en daar geen woorden voor nodig heeft. Hij keek, en hij zag hoe de lakens dansten in de wind. Hij zag hoe iemand zijn ramen waste met trage, herhaalde bewegingen. Hij zag hoe het licht zich vouwde over de daken, hoe schaduwen verschoven als handen die iets proberen vast te houden maar telkens net missen. En hij bewoog. Niet omdat iemand hem stuurde. Maar omdat de lucht hem uitnodigde. Verder. Voorbij het eerste huis, het eerste straatje. Verder het dorp in. Zijn vorm was nog onduidelijk — een pluizige massa, maar met randen die zich leken te willen vormen, alsof hij zichzelf langzaam begon te herkennen.

En toen gebeurde het: hij wierp een schaduw.

Heel klein, heel vaag. Een zweem over een stukje gras, nauwelijks zichtbaar. Maar het was er. En het raakte iets in hem wat nog geen naam had. Ik besta, voelde het. Ik ben er. En daarmee begon alles.

Terwijl de jongen op het bankje de laatste seconden van de video zag wegtikken en de stem van Nimbus verstomde, bleef hij zitten. Hij keek niet meer naar zijn telefoon. Hij keek naar de lucht. Niet hoog, maar gewoon boven de bomen, tussen de wolken, waar misschien, heel misschien, iets zweefde dat net iets zachter was dan lucht, net iets vriendelijker dan daglicht, net iets meer dan alleen maar een video.

En op dat moment, zonder te weten waarom, glimlachte hij. Niet groots. Niet dramatisch. Gewoon een kleine glimlach, zoals iemand glimlacht wanneer iets klopt vanbinnen, in stilte.

Het boek was begonnen. Niet op papier. Niet met een kaft. Maar in hem. En in de lucht. En in jou, als je dit leest.

Hoofdstuk 2 – Puzzelstukken

Het was laat in de middag toen de zon haar gouden licht over de dakpannen liet glijden, alsof ze de dag nog één keer wilde omarmen voordat de nacht haar plaats zou innemen. Boven het dorp dreef Nimbus, zacht en traag, als een gedachte die niet haast maar ook niet stil staat. Zijn randen gloeiden zacht op in het avondlicht, terwijl hij bijna geruisloos boven een huis zweefde dat hij eerder die dag al had opgemerkt.

Daar, achter een raam op de eerste verdieping, zat een vrouw met haar benen opgetrokken in een grote stoel. Op haar schoot lag een boek, geopend op een bladzijde waar de woorden veerkracht en omdenken onderstreept waren. Haar vingers rustten even op het papier, maar haar ogen starden niet naar de letters — ze keken naar binnen. Naar de week die achter haar lag. Naar de jaren daarvoor. En naar iets wat pas sinds kort begon te verschuiven.

Ze had lang gedacht dat rust vanzelf zou komen als de omstandigheden klopten. Dat stilte buiten ook stilte binnen zou brengen. Maar nu, met de was gevouwen, de e-mails gelezen, de afspraken afgerond en de koelkast gevuld, was het juist rumoerig in haar hoofd. Alsof het moment van ruimte de opgeslagen gedachten had wakker gemaakt. En toch voelde ze niet overweldigd. Niet zoals vroeger. Er was iets anders. Iets stevigens in haar binnenwereld.

Nimbus keek naar haar en voelde hoe de lucht boven het huis zwaarder werd van binnenwerk. Niet van zorgen, maar van herordering. Als een kast die eindelijk opengaat en waar alles even lijkt te vallen, voordat de orde terugkeert.

De vrouw sloeg een bladzijde om en liet haar blik rusten op een zin die ze al kende. *“Je hoeft het niet opnieuw te doen zoals toen, je mag het nu anders kiezen.”* Ze glimlachte, kort en klein, maar echt. Alsof die ene zin een sleutel was naar iets wat lang gesloten had gezeten.

Ze dacht aan het woord omdenken. Hoe dat niet betekende dat alles beter werd, maar dat je het anders kon benaderen. Niet als falen, maar als herziening. Niet als verlies, maar als ruimte. En ineens, zomaar in dat moment, voelde ze hoe sommige puzzelstukjes vanzelf begonnen te vallen. Zonder dwang. Zonder geforceerd zoeken. Gewoon door te *zijn* en niet meer te *strijden*.

Nimbus liet een klein windje langs het raam glijden. Niet als stoorzender, maar als bevestiging. Een zachte adem van de lucht, die zei: *je bent niet alleen in het zoeken*. En daarna dreef hij verder. Naar een volgend huis. Naar een volgend verhaal. Maar even, heel even, bleef hij nog hangen. Omdat hij voelde: hier viel iets op zijn plek. De zinnen die de vrouw las, leken zich niet aan haar op te dringen, maar als vanzelf in haar binnenwereld te glijden. Alsof de woorden niet bedoeld waren om te begrijpen, maar om te verzachten. Ze streek met haar vingers over de rand van het papier alsof ze het boek wilde bedanken, en sloot langzaam haar ogen. Achter haar gesloten oogleden begonnen de gedachten zich opnieuw te roeren maar minder wild dan daarvoor. Niet langer als een storm, maar als een veld dat zich uitstrekt na regen.

Nimbus boog zich iets dichterbij het raam, zijn zachte contour net zichtbaar voor wie omhoog zou kijken. Maar niemand keek. Alleen hij keek naar binnen. En hij zag wat niemand zag.

De gedachte kwam onverwacht. Een innerlijke zin, zacht uitgesproken, zonder stem. Het was een herinnering, een fluistering uit haar jeugd. Haar vader had het gezegd op een dag dat alles stil was gevallen in huis. En die zin was blijven hangen. Niet als een antwoord, maar als een soort toestemming om niet alles te hoeven begrijpen. Ze legde het boek naast zich neer en trok een deken over haar schouders. De stilte in het huis was geen koude leegte, maar een warme vorm van afwezigheid. Geen prikkels, geen vragen, geen lijstjes. Alleen maar zijn. En het besef dat dat genoeg was.

Nimbus gleed langzaam verder langs het dak en keek even naar het raam ernaast. Daar stond een kamer vol speelgoed. Een plank met poppen, een verkleedkist, een muur met kindertekeningen waarop een zon altijd lachte. Het leven had zich daar teruggetrokken, stil wachtend op morgen. Niets bewoog. En juist daarin voelde hij de rust van een plek die even niet hoefde. Verderop zag hij een lampje branden op een nachtkastje. Een man zat aan een bureau. Zijn schouders waren gespannen, zijn vingers rustten op het toetsenbord, maar hij typte niet. Zijn blik staarde in het niets. Nimbus voelde de vraag in hem hangen: *“Wat doe ik eigenlijk nog?”* Geen wanhoop, maar een verzuchting. Alsof de dagen voortolden zonder richting. En hij bleef daar zitten, gevangen tussen vroeger en straks.

Maar Nimbus keerde terug naar het eerste raam, naar de vrouw in de stoel, waar het boek nu gesloten lag en haar hoofd zacht achterover rustte. Ze was niet in slaap,

maar ook niet helemaal wakker. In haar gedachten dreef iets omhoog, iets wat lang op de bodem had gelegen.

De puzzelstukjes die eerst als los zand door haar gedachten zweefden, begonnen zich te verzamelen. Niet omdat ze ernaar zocht, maar omdat ze eindelijk even niets deed. In het nietsdoen kreeg het leven ruimte om zich te ordenen. En dat was misschien wel haar grootste ontdekking van die dag. Nimbus dreef iets hoger, alsof hij haar wilde eren zonder te verstoren. Hij liet een klein windje los, niet om iets te veranderen, maar om haar eraan te herinneren dat zelfs in stilte iets in beweging is. Dat zelfs een wolkje kan kijken, en meevoelen, zonder ooit een woord te zeggen.

Hij gleed verder langs de straat, zacht en stil, als een ademhaling in de avond.

Hoofdstuk 3 – Soms zijn er van die dagen

Dagen waarop alles precies hetzelfde lijkt als gisteren, maar tegelijk alles een beetje anders voelt. De geur van de ochtendlucht ruikt net iets vochtiger, de stilte tussen twee auto's op straat duurt net iets langer, en de ademhaling van de wereld lijkt niet synchroon met die van jezelf.

Nimbus voelde het als eerste.

Hij zweefde niet hoog vandaag. Zijn randen waren zacht, zijn binnenkant niet zwaar, maar ook niet licht. Alsof hij nog aan het aftasten was wat deze dag van hem verlangde. Er was geen haast, geen storm, geen bestemming. Alleen aanwezigheid. En aanwezigheid, zo wist hij intussen, was soms het krachtigste wat er bestond.

Onder hem liep een vrouw in een jas die net iets te warm was voor de temperatuur. Ze had haar telefoon thuisgelaten — niet bewust misschien, maar het voelde goed. Haar hand had het gemist, even, toen ze de deur dichttrok, maar nu niet meer. In plaats daarvan had ze haar handen in haar zakken gestopt. Stil. Zwaar. Aanwezig. Ze liep niet naar haar werk, niet naar de supermarkt, niet naar een afspraak. Ze liep gewoon. Haar benen bewogen, haar hoofd volgde. Er was geen doel, behalve misschien weg van het ruisende denken dat haar de afgelopen dagen had overspoeld.

De lucht was gesloten, bedekt met een gelijkmatige laag stratus. De zon had zich achter een gordijn teruggetrokken, alsof ook zij een pauzedag had genomen. Geen schaduw op de grond, geen lichtvlekken door bomen. Alleen de stille grijze deken, zonder oordeel, zonder verwachting. Nimbus hield van stratus. Het waren de wolken van de tussenruimte. Niet spectaculair, niet dreigend. Ze waren gewoon. Zoals ook hij gewoon was, vandaag.

Geen cumulonimbus die zich opmaakt voor drama. Geen cirrus die met flair de hoogte opzoekt. Gewoon, een wolk, die niets hoeft. De vrouw boog af, een zijstraat in die ze zelden nam. Ze kende hem van vroeger, van toen ze nog de tijd nam. Toen ze nog keek naar voortuintjes en brievenbussen met vergeelde cijfers. Ze liep langs een heg waar ooit een hond achter blafte, maar nu niets meer te horen was. Geen hond. Geen stemmen. Alleen een merel, op de schutting.

Hij zong.

Alsof hij niet kon kiezen tussen ochtend en avondmelodie, floot hij beide — in elkaar verweven. Altijd hetzelfde lied, altijd met dezelfde overgave. De merel vroeg zich niet af of hij moest, of het zin had, of het opviel.

Hij zong. Omdat hij zong.

De vrouw bleef staan. Niet bewust. Haar voeten hielden halt terwijl haar hoofd nog even doorging. Alsof haar lichaam iets eerder begreep wat nodig was. Stilstand. Kijken. Luisteren.

Nimbus hing stil boven haar.

Hij zag hoe haar ademhaling zich verdiepte. Hoe haar schouders zich lieten zakken. Hoe het hamsterwiel in haar hoofd — dat zo lang had doorgedraaid — eindelijk vertraagde. Het wiel waar de maatschappij mensen in houdt. Door schermen, door agenda's, door verplichtingen die altijd net te strak om de dag gespannen zitten.

Hij wist het. Hij had het vaker gezien.
Maar vandaag, vandaag stapte ze eruit.

Boven hem begon de lucht te veranderen. Kleine altocumulus verschenen — schaapjeswolken, zachtvaardig en aarzelend. Ze vormden geen patroon, geen plan. Maar ze kwamen. En Nimbus voelde zich minder alleen.

Hij dacht aan zijn wolkenfamilie.

De **cumulus**, die soms uitbundig boven weilanden danst.
De **cirrus**, die als penseelstreken door het blauw trekt.
De **nimbostratus**, zwaar en vastberaden, die regen brengt zonder veel drama.

Ze zijn allemaal anders. Zoals mensen.

De vrouw zette zich op een houten bankje. Het stond scheef. Eén poot had ooit zijn stevigheid verloren in de zachte aarde, maar het bankje bleef overeind. Net als zij.

Ze haalde diep adem en keek naar de lucht. Haar ogen zochten niets. Ze vonden. Ze vond wolken. Beweging. En een zachte soort troost.

‘Gaat het regenen?’ fluisterde ze.
Misschien tegen zichzelf.
Misschien tegen hem.

Nimbus wist het niet. Soms voelde hij de druk van verandering. Soms de dreiging van een doorbraak. Maar vandaag voelde hij niets behalve het hier-zijn.

En misschien was dat genoeg. Een klein jongetje passeerde, aan de hand van een moeder. Hij wees naar boven. ‘Mama, kijk! Een wolk die kijkt!’ De moeder glimlachte vluchtig, druk met een telefoongesprek. Nimbus glimlachte niet terug. Hij voelde alleen maar warmte.

De vrouw op het bankje had haar ogen gesloten. Haar boek lag nog in haar tas, ongeopend. Soms is lezen ook te veel. Soms is stilte precies genoeg.

Ze zat daar.
En de merel zong.
En de wolken zweefden.
En niemand had haast.

Hoofdstuk 4 – De jonge bij

Er hing iets in de lucht wat zich niet meteen liet benoemen, een onzichtbare golf die niet ruiste en niet dreigde, maar wel aanwezig was in elke vleugelslag, elke geur die door de ochtend dreef, en in de manier waarop de zon haar eerste warme stralen zachtjes over het landschap legde alsof ook zij wist dat er iets stond te gebeuren — iets groots, iets ouds, iets dat al eeuwenlang zijn gang gaat zonder dat iemand het leidt of tegenhoudt.

Nimbus zweefde laag, zijn vorm als een losse ademhaling net boven de boomgrens, waar de bladeren nauwelijks bewogen, maar waar onder hem, aan de tak van een oude lindeboom, een tros bijen hing die trilde van verwachting — geen paniek, geen angst, maar een

gezamenlijke stilte die alles zei zonder één woord te gebruiken, en in die zwerm, die levende tros, bevond zich één bij, iets lager dan de rest, een jonge bij, nog niet volledig in balans, zijn vleugels licht trillend, zijn ogen vol vragen die hij zelf nog niet helemaal had gevormd. Vanaf eind mei tot en met juni komt het voor dat honingbijen gaan zwermen — niet omdat er iets mis is in de korf, maar omdat het leven zich uit wil breiden, omdat de natuur haar eigen plan volgt en haar volk meeneemt naar een nieuwe plek, waar alles opnieuw mag ontstaan, met nieuwe raten, nieuwe geuren, en nieuwe wegen; je ziet dan een tros hangen aan een tak, aan een dakgoot, aan een muurrand misschien, en hoewel het voor het oog chaotisch lijkt, is het in werkelijkheid één van de meest harmonieuze rituelen die de natuur kent.

De jonge bij wist dat niet.

Hij voelde alleen dat alles in beweging was, maar zijn eigen lijf nog niet meebewoog — alsof hij aan de rand stond van een dans die hij niet kende, omringd door dansers die al wisten welke passen wanneer kwamen, terwijl hij nog zocht naar het ritme, naar het begin.

‘Wat moet ik doen?’ vroeg hij aan een bij naast hem, een oudere bij met donkere strepen op haar rug en een kalmte in haar vleugels die alleen ervaring kan brengen, en zij keek niet verbaasd, niet geïrriteerd, maar knikte langzaam, alsof ze zijn vraag al kende voordat hij hem uitsprak.

‘Je moet je plek nog vinden,’ zei ze, haar stem niet meer dan een trilling tussen het gezoem. ‘Dat duurt even. Alles komt vanzelf. Kijk eerst, luister, en laat je dragen.’

De jonge bij keek.

Hij keek naar de verzamelbijen met hun stuifmeelpoten, naar de wachters die in een soort ritmische alertheid de groep bewaakten, naar de voedsters en de verkenners, naar de rust van sommigen en het gejaagde van anderen, en hoe meer hij keek, hoe minder hij wist wat hij moest zijn. De oudere bij bleef bij hem, niet om hem te controleren, maar omdat ze voelde dat hij nog niet durfde te vliegen, nog niet wist hoe hij zich moest bewegen in het grotere geheel, en als coach, zoals zij zichzelf noemde zonder het hardop te zeggen, wist zij dat sommige rollen ontstaan in stilte, in wachten, in meebewegen zonder al te veel te willen sturen.

En op het moment dat hij zijn vleugels voor de derde keer aarzelend spreidde en weer introk, boog zij zich iets naar hem toe en zei:

‘Je hoeft nog niet te weten wat je taak is. Soms is het genoeg om mee te gaan. De rest komt.’

En hij knikte — of liever: zijn vleugels knikten, licht, automatisch, alsof zijn lijf begreep wat zijn hoofd nog niet wist, en met dat ene gebaar kwam er ruimte, lucht, richting.

De lucht zelf leek voller te worden, als een kamer waarin plots meer mensen ademen, als een dal waarin een rivier stijgt — het ritme werd intenser, de trillingen sterker, en ergens, diep in zijn borst, voelde de jonge bij hoe de geur van de oude raat al vager werd, hoe herinnering zich losmaakte van plaats, hoe het verleden ruimte begon te maken voor beweging.

De zwerm steeg op.

Langzaam eerst, als een ademhaling die aarzelend op gang komt, dan krachtiger, dan vloeiend, dan massaal, als een golf die niet tegenhoudt maar draagt —

duizenden vleugels, duizenden lichamen, één richting, één wil, één beweging die niet bedacht maar gevoeld werd.

Nimbus zweefde opzij.

Niet omdat hij moest wijken, maar omdat hij het wilde — uit respect, uit bewondering, uit verwondering over dit collectief dat zonder woorden, zonder bevel, zonder leider, wist wanneer het tijd was om te gaan.

En terwijl hij hen volgde, niet van bovenaf maar van opzij, zag hij hoe de jonge bij meebewoog — niet perfect, niet zeker, maar wel aanwezig, wel in beweging, wel onderdeel. Na een tijd — hoe lang, dat wist niemand precies — zette de zwerm zich opnieuw neer, aan een andere boom, op een nieuwe plek, een tussenstop, bedoeld om te rusten, te wachten, te voelen, want de verkenners waren al weg, zij zochten, zij zouden bepalen waar de nieuwe raat mocht ontstaan, waar de toekomst gebouwd zou worden.

De jonge bij hing aan een blad, zijn poten moe, zijn lijf trillerig, maar zijn hoofd rustig. Voor het eerst voelde hij geen haast, geen schaamte, geen tekort. Hij was gewoon waar hij moest zijn. ‘Voel je het al een beetje?’ vroeg de oudere bij naast hem.

‘Nee,’ fluisterde hij. ‘Dat is goed,’ zei ze. ‘Daar begint het.’ Boven hem, bijna transparant in het licht, hing Nimbus. Zacht, stil, vormloos bijna, maar volledig aanwezig.

En de jonge bij, die nog steeds niet wist wat zijn taak zou zijn, keek omhoog, ademde uit en zei zacht:

‘Dank je.’ En dat was genoeg.

De zwerm steeg op. Duizenden vleugels tegelijk. Een trilling in de lucht die zelfs Nimbus even uit zijn balans bracht. Hij week opzij, liet zich meevoeren door de kracht van het collectief, maar hield zijn blik op de jonge bij. Die vloog in het midden. Niet voorop, niet achteraan. Niet leidend, niet verdwijnend. Maar daar. En dat was genoeg. Uren gingen voorbij. De lucht werd

warmer. De zwerm hield even stil in een boom — een tussenstop. Er werd gewacht op de verkenner.

Op nieuws van een plek waar nieuw leven kon beginnen. De jonge bij zat op een blad. Hij keek naar beneden, naar de schaduw van zichzelf op het groen. Hij voelde zijn ademhaling door zijn kleine lijf trekken. Voor het eerst zonder paniek.

Nimbus zweefde boven hem, als een vage omtrek in de zon. De jonge bij fluisterde iets. Niet hoorbaar voor Nimbus. Maar voelbaar. Dank je. En dat was genoeg.

Hoofdstuk 5 – Verandering van de wolken

Het was lang droog geweest.

Te lang, fluisterden de grassen langs de akker, hun vezels stijf van wachten. De bladeren van de aardappelplanten lagen loom tussen de voren, als handen die te lang openlagen in de zon. Geen dauw, geen zucht. Alleen zon en stilte, dagenlang, wekenlang. Een soort leegte hing over het land. En toch—aan de horizon was iets aan het veranderen. De lucht, die zolang strak en kleurloos boven het land had gestaan, begon te leven.

Eerst voorzichtig. Een **cirrus** hier, dun als haren van een oude wijze wolk, hoog boven alles, haast ongrijpbaar. Dan een **altocumulus**, die zich in plukken verzamelde, net verlegen genoeg om zich niet meteen in het zonlicht te mengen. En toen, met de eerste rimpeling van wind, verschenen de **stratocumuluswolken**, als de ruggen van slapende dieren die zich langzaam begonnen uit te rekken.

Nimbus hing nog laag, vlak boven het veld, toen hij het voelde. De **wind**. Niet zomaar een zucht, maar een aanzet, een duw, een belofte van beweging. Hij herinnerde zich de verhalen van de oudere wolken – hoe de wind je kon dragen, hoe hij kon snijden, hoe hij kon zingen tussen bomen. Verhalen die altijd leken te horen bij een andere tijd, een andere lucht. Maar nu was het zover.

Hij bewoog mee. Niet snel, niet angstig. Zijn pluizige contouren trilden even in de nieuwe stroming. Het voelde als iets dat al lang onderweg was. Iets dat moest gebeuren. Onder hem draaide een sproeier langzaam rond, spoot verkoeling in boogvormige slagen over de dorstige grond. De druppels fonkelden als kleine beloftes, nog los van de hemel maar al gedragen door dezelfde verwachting.

En toen kwam het.

De eerste **cumulonimbus** bouwde zich op, ver weg maar onmiskenbaar. Torenhooftrees rees hij op, zwaar, met een buik van donder en een hart van water. Een boze wolk, zeiden sommigen. Maar Nimbus wist beter. Niet boos. Overtuigd. Krachtig. Noodzakelijk.

Hij voelde de atmosfeer kantelen.

Andere wolken voegden zich erbij. **Nimbostratus**, die zwaar en breed als een deken het licht dempte. **Cumulus congestus**, krachtig, in zichzelf groeiend. Het werd voller boven het land. Alsof de lucht, net als de aarde, even niet meer wist wat zij moest dragen, en het nu moest loslaten. Soms liet een wolk iets vallen. Geen storm nog, maar een teken. Een reeks druppels, precies tussen stilte en schok. Regen die niet viel, maar zich bevrijdde. De geur van aarde steeg op, het rook naar opluchting.